

РЕШЕНИЕ

№ 5381

гр. София, 30.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 23.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11317** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във вр. с чл. 68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по жалба, подадена от Сдружение „А.“, със седалище и адрес на управление от [населено място], [улица], представлявано от председателя на сдружението Ц. К. срещу решение № 759/12.11.2021г. на петчленен разширен заседателен състав за множествена дискриминация на Комисия за защита от дискриминация /КЗД/, постановено по преписка № 353/2016г., с което е установено, че М. Щ. К. в лично качество – бивш министър на образованието и Министерство на образованието и науката, представлявано от министъра, не са осъществили дискриминация по признак „лично положение“, „етническа принадлежност“ и „образование“ по смисъла на чл. 4, ал.1 ЗЗДискр. спрямо учениците с български произход в сравнение с ромските ученици и е оставила без уважение подадения от сдружението сигнал.

В жалбата са изложени съображения за нищожност на решението на КЗД с основание чл. 177, ал. 2 от АПК. В тази връзка са изложени съображения, че по повод преписка № 353/2016г. е налице произнасяне с решение № 296/12.07.2018г. на КЗД с което е оставен без уважение подадения от сдружението сигнал. Решение № 296/12.07.2018г. е отменено с решение № 7471/10.12.2018г. по адм. д. № 9628/2018г. на АССГ и преписката е била върната на административният орган за ново произнасяне със задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона. Решение №

7471/10.12.2018г. по адм. д. № 9628/2018г. на АССГ е потвърдено с решение № 458/13.01.2020г. по адм. д. № 5375/2019г. на ВАС. Твърди се, че с новото решение № 759/12.11.2021г. КЗД не е изпълнил задължителните указания на съда за тълкуване и прилагане на закона, което счита за основание за прогласяване на нищожността му по арт. от чл. 177, ал. 2 от АПК.

Алтернативно са изложени съображения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на процесното решение, като постановено в противоречие с процесуалния и материалния закон. В тази насока са изложени подробни съображения за осъществяването на проект „Подкрепа на ромските ученици за успешно завършване на средно образование“ (BU222), финансиран от международна донорска организация, но с участието на Министерство на образованието и науката и Център за образователна интеграция на деца и ученици от етническите малцинства (ЦОИДУЕМ), с което осъществяване като резултат е постигнато по-неблагоприятно третиране на българските ученици по см. на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. на осн. признак „етническа принадлежност.“

В случая счита, че не е извършено пълно, обективно и всестранно изясняване на релевантните факти за решаване на спора от страна на КЗД. Също се посочва, че в административното производство са били допуснати съществени процесуални нарушения, които са дали своето отражение върху крайния акт. Сочи се, че органът е следвало да извърши пълно, обективно и всестранно изясняване на релевантните за решаване на спора факти и обстоятелства и при съблюдаване на формулираното в чл. 9 от ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест.

Моли за прогласяване на нищожността на оспореното решение, при условията на евентуалност за неговата отмяна, като незаконосъобразно. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Сдружение „Сдружение А.“ не изпраща представител.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, се представлява от юрк. Г., който моли за отхвърляне на жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна М. Щ. К., за съдебно заседание редовно уведомена, не се явява и не изпраща представител. В молба от назначения и особен представител, се излагат съображения за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна Министерство на образованието и науката, чрез юрк. Т., моли за отхвърляне на жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Център за образователна интеграция на децата и учениците от етнически малцинства, за съдебно заседание редовно призована, не изпраща представител.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, прие за установено следното:

Производството по преписка № 353/2016г. е образувано въз основа на сигнал, с вх. № 14-30-166/27.10.2016г. и допълнения, с вх. № 14-30-172/16.11.2016г. и вх. №14-30-174/01.12.2016г., подадени от Ц. К., в качеството ѝ на председател на Сдружение „А.“ срещу М. Щ. К., в качеството ѝ на Министър на образованието и науката към спорния момент. Оплакванията в жалбата са по признак „етническа принадлежност“, „лично положение“ и „образование“. Искането на жалбоподателя е КЗД да установи наличие на нарушено равенство в третирането на учениците, които не попадат в целевата група на проекта „Подкрепа на ромските ученици за успешно завършване на средното образование“ спрямо тези, които попадат в тази група.

В сигнала до КЗД Ц. К., в качеството си на председател на Сдружение „А.“ посочила, че е допусната дискриминация на българските деца от частен ромски фонд и МОН. Отражено е, че вместо професионално обучение и въвличане на децата в различни образователни модули, МОН решил да привилегирова една група деца и да им даде предизборно „стипендии“.

С постъпило допълнение с вх. №14-30-174/01.12.2016г. по описа на КЗД, в което жалбоподателя Ц. К. - председател на Сдружение „А.“ посочила дискриминация по признак „етническа принадлежност“, „лично положение“ и „образование“. Заявила, че бил изготвен дискриминационен проект, обслужващ интересите единствено на децата от ромската общност, без да се отчете, че всички деца, независимо коя етническа общност представляват, са български деца и е недопустимо да бъдат дискриминирани по етнически признак или съмнителни интелектуални предимства, оценявани драстично с по-ниска скала, от нужната за придобиване на право за получаване на стипендия.

Преписката е образувана с Разпореждане № 964/21.12.2016г. на Председателя на КЗД и с оглед изложените оплаквания за дискриминация по признаци „етническа принадлежност“, „лично положение“ и „образование“ преписката е разпределена за разглеждане от Петчленен разширен заседателен състав.

По преписката е проведено проучване по реда на чл. 55 и следващи от ЗЗДискр. В хода на проучването били изискани становища, информация и доказателства от ответната страна в производството пред КЗД. На ответните страни по производството е дадена възможност да представят становище по случая, като такива са били подадени.

След събиране на доказателствата е дадена възможност на страните по преписката да се запознаят със събраните материали и да вземат отношение по събраните материали. Изготвен е доклад-заключение от определения докладчик по преписката, с който е предложено преписката да бъде разгледана на открито заседание, за което са призовани страните. Проведени са две открити заседания - на 13.02.2018г. и 16.05.2018г., на които страните са приканени към постигане на споразумение по между си и са събраните писмени доказателства.

Въз основа на събраните по преписката писмени документи и становища на страните, решаващият петчленен разширен специализиран състав на КЗД, е постановил оспореното решение № 296/12.07.2018 г., с което е:

установил, че ответната страна М. Щ. К. в лично качество - бивш министър на образованието, не е осъществила дискриминация по признак „лично положение“, „етническа принадлежност“ и „образование“ по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. спрямо учениците с български произход в сравнение с ромските ученици;

установил е, че Министерство на образованието и науката представлявано от министъра, не е осъществил дискриминация по признак „лично положение“, „етническа принадлежност“ и „образование“ по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. спрямо учениците с български произход в сравнение с ромските ученици;

оставила без уважение сигнал с вх. № 14-30-166/27.10.2016г., както и направените допълнения към него с вх. № 14-30-172/16.11.2016г. и с вх. № 14-30-174/01.12.2016г., подадени от Ц. К., в качеството ѝ на председател на Сдружение „А.“.

Решение № 296/12.07.2018г. на КЗД е било оспорено пред АССГ, който с решение № 7471/10.12.2018г. по адм. д. № 9628/2018г. на АССГ е отменил административният акт и е върнал преписката на КЗД за ново произнасяне със задължителни указания за

тълкуване и прилагане на закона.

Решение № 7471/10.12.2018г. по адм. д. № 9628/2018г. на АССГ е потвърдено с решение № 458/13.01.2020г. по адм. д. № 5375/2019г. на ВАС.

По повод последното с разпореждане № 175/11.03.2020г. на председателя на КЗД е възобновено производството по преписка № 353/2016г. След проучване и събиране на доказателства, изготвяне на доклад и провеждане на открити заседания, петчленен разширен състав на КЗД се е произнесъл с решение № 759/12.10.2021г., предмет на настоящето изследване, с което:

установил, че ответната страна М. Ц. К. в лично качество - бивш министър на образованието, не е осъществила дискриминация по признак „лично положение“, „етническа принадлежност“ и „образование“ по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. спрямо учениците с български произход в сравнение с ромските ученици;

установил е, че Министерство на образованието и науката представлявано от министъра, не е осъществил дискриминация по признак „лично положение“, „етническа принадлежност“ и „образование“ по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. спрямо учениците с български произход в сравнение с ромските ученици;

оставила без уважение сигнал с вх. № 14-30-166/27.10.2016г., както и направените допълнения към него с вх. № 14-30-172/16.11.2016г. и с вх. № 14-30-174/01.12.2016г., подадени от Ц. К., в качеството ѝ на председател на Сдружение „А.“.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срок предвид датата 15.10.2021г. на получаване на съобщението за изготвеното решение и датата 29.10.2021г. на депозиране на жалбата пред Административен съд София град. Съдът счита, че е налице правен интерес в оспорващото сдружение „Сдружение А.“, проверен в предходното съдебно разглеждане на преписка № 353/2016г., като изцяло споделя съображенията, изложени в решение № 458/13.01.2020г. по адм. д. № 5375/2019г. на ВАС.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

По възражението за нищожност на административният акт съдът съобрази следното:

Съдебната практика и теория са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Или, нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му, не поражда правните последици към които е насочен. В АПК е посочено специално основание за прогласяване на нищожността на административен акт (и действия) – осн. чл. 177, ал. 2 от АПК. Съгласно чл. 177, ал. 2 АПК, актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение са нищожни. Влязлото в сила съдебно решение се характеризира не само с формална законна сила, т. е. с необжалваемост, стабилитет, но и с материална законна сила, т. е. задължителност, сила на пресъдено нещо. Силата на пресъдено нещо, нейните обективни и субективни предели, определят това, за което и тези, спрямо които властническият държавен акт, каквото е съдебното решение, има действие.

В този смисъл неоснователно е позоваването на процесуалния представител на КЗД на чл. 40 от ЗЗДискр., деклариращ независимостта на Комисията, като специализиран държавен орган. Задължителната сила на съдебното решение не нарушава независимостта на държавния орган. Същият следва да се ръководи от законите, вътрешните правила, съобразено със събраните в административното производство

доказателства и в пределите, очертани от съдебното решение. Обратното, нарушаване на независимостта ще е налице, когато съдът в нарушение на правилата по чл. 173, ал. 2 от АПК реши вместо административният орган поставения пред него въпрос.

С решение № 7471/10.12.2018г. по адм. д. № 9628/2018г. на АССГ е прието, че предходното решение № 296/12.06.2018г. по преписка № 353/2016г. на петчленен разширен заседателен състав на КЗД е страда от процесуални пороци, водещи до нищожността му или до отмяната му на процесуално основание. Съдът обаче е установил, че решението на КЗД е постановено при неправилно прилагане на материалноправните разпоредби.

За да достигне до този извод решаващият състав на АССГ е приел, че оспореното решение на КЗД се явява незаконосъобразно, предвид чл. 4, чл. 7, ал. 1, т. 14 и т. 17 и др. от ЗЗДискр., чл. 2, § 2, чл. 3 и др. от Директива 2000/43/ЕО/29.06.2000 г. и го е отменил, като на основание чл. 173, ал. 2 от АПК е върнал преписката за ново разглеждане на комисията.

Установено било, че по повод реализацията на проект „Подкрепа на ромските ученици за успешно завършване на средно образование“, ЦОИДУЕМ, представляван от М. Р., заедно с Министерството на образованието и науката, чрез принципала си министъра, са предоставяли стипендии на ученици, които са с ромски произход. Предоставянето на стипендиите е обвързано единствено с постигане на определен успех, без значение социално-икономическия статус на семейството на ученика. Освен това, получаването на стипендия е предвидена и за минимален успех от 3,50, а размерът на стипендията, дори за най-ниския успех е в пъти повече от предвидената стипендия за отличен успех на учениците, от различен на ромския произход. А освен това, в проекта не е предвидено, в случай, че един ученик от ромски произход има отличен успех, дали ще получава стипендия един път по проекта и един път от МОН за отличен успех. Т.е., сравнявайки един ученик от ромски произход и един от различен произход, като сравнителен обект, които имат еднакъв успех, например от 35, до 4,49, ученикът от ромски произход ще получи стипендия, за да продължи да се обучава, а ученикът от различен произход няма да получи нищо и ще трябва да продължи да учи единствено по собствено желание. Описаното представлява и следва да се тълкува, като осъществена пряка дискриминация на основата на защитен признак „етническа принадлежност“. Програмата има за цел стимулирането на деца при обучението си, чрез предоставянето им на целеви стипендии. Ограничаващото, а от там и дискриминационно в случая се явява обстоятелството, че отпусканите стипендии се предоставят единствено на децата с етническа ромска принадлежност. Именно тук в случая се поставя и сравнителния елемент с други лица поставени при същите условия. Наблюдава се, както правилно посочва жалбоподателя, осъществяването на пряка дискриминация от заинтересованите, в настоящето производство страни - Министерството на образованието и науката и ЦОИДУЕМ. Налице са всички основания за доказване на проявена дискриминация от посочените страни на основата на защитен признак „етническа принадлежност“. Съдът е посочил, че е правилна мярката за стимулиране на деца при провеждане на образованието им, но последното не следва да става въз основа на расова, етническа, религиозна или друга основа. Всички деца следва да бъдат еднакво третирани и поставени при равни условия. „Етническата принадлежност“ не бива да бъде предпоставка за стимулиране или на обратната плоскост – сегрегиране на децата като цяло и в частност на обучаващите се и формиращи като личности. Именно чрез предоставянето на

стипендии на деца от ромски произход Министерството на образованието и науката и ЦОИДУЕМ са допуснали извършването на дискриминация, спрямо всички други деца в Р. България, които не са с етнически ромски произход.

При съобразяване на чл. 1 и чл. 2, § 1 и § 2 и чл. 3 от Директива 2000/43/ЕО/29.06.2000г., регламентиращи целта на Директивата (да създаде рамка за борба срещу дискриминацията въз основа на расов признак или етнически произход с оглед на прилагане от държавите-членки на принципа за равно третиране), респ. регламентиращи принципа на равно третиране, означаващ отсъствие на пряка и непряка дискриминация, основана на расов признак или етнически произход и приложното поле на Директивата и подробно обсъждане на чл. 4 от ЗЗДискр., както и решението от 16.07.2015 г. по дело С-83/14 г. на СЕС, АССГ е посочил, че в процесния случай се доказва различно третиране на учениците на основата на етническа принадлежност чрез предоставяне на стипендии в значително по-високи размери на децата с ромски произход при по-занижени критерии в сравнение с критериите за предоставяне на стипендии и размерите за всички останали ученици с различна етническа принадлежност.

При съобразяване на чл. 53, ал. 1 и 3 от Конституцията на Република България, регламентиращи правото на образование, както и че основното и средното образование в държавните и общински училища е безплатно, АССГ е отбелязал, че реализацията на процесния проект не изпълнява изискванията на чл. 7, ал. 1, т. 14 и т. 17 от ЗЗДискр., респ. чл. 2, § 2, б. "б" от Директива 2000/13/ЕО относно характера и целите на мерките за осигуряване на участието на учениците в обучението. Предвид безплатното обучение тази мярка не позволява реално постигане на целта за задържането на учениците в училище и повишаване на резултатите им при обучението, не е необходима и подходяща, респ. не е единствен начин за постигане на тези цели и надхвърля необходимото. В тази връзка е посочено, че причините за непосещаване на училище са комплексни и не са свързани единствено с недостиг на средства, а посочените мерки по същество се явяват неравно третиране при съпоставка с учениците, които не са от ромски произход, но се намират в сходно материално положение и същите следва да положат значително повече усилия за постигане на много добър или отличен успех, за да получат стипендия съобразно условията за всички ученици, в значително по-ниски размери, в сравнение с учениците от ромски произход. В тази връзка посочените мерки не са в съответствие с целите по чл. 1 от цитираната Директива и чл. 1 - 3 от ЗЗДискр., регламентиращи защита срещу всички форми на дискриминация и предотвратяването ѝ.

АССГ в решаващият състав е отхвърлил извода на КЗД, че е налице изключението предвидено в чл. 7, ал.1 ЗЗДискр. В тази връзка е посочено, че мерките които се предприемат за задоволяване на съответната законова цел, следва да бъдат пропорционални на целта. Това означава, че следва да са налице следните изисквания: 1. Избраната мярка да позволява реално постигане на целта; 2. Мярката да е необходима и подходяща за постигане на целта, т.е. да е единствения начин за постигане на целта и 3. Да не надхвърля

необходимото за задоволяване на целта, т.е. да не накърнява диспропорционално и ненужно правата и интересите на дадена група лица за сметка на правата и интересите на други правни субекти. Решаващият състав на АССГ обаче е посочил, че предоставянето на финансови средства, обвързани с определен минимален успех, са единствения начин за постигане на целта, а именно задържане на учениците в училище. В проекта са набелязани и други мерки, които са подходящи за постигане на целта, които не водят до дискриминиране на учениците от неромски произход. Непосещаването на ромските деца на училище, не се дължи единствено и само на липсата на средства. Причините са различни и са свързани с липсата на мотивация у учениците, нежелание да се обучават и др. и именно върху тези причини следва да се съсредоточат усилията. Има много деца от неромски произход, които нямат финансова възможност да закупуват учебници и учебни помагала, но те за да получат стипендия, следва да положат доста повече усилия, от тези, които следва да положат ромските деца, т.е. да достигнат отличен или поне много добър успех. За сравнение, ромските деца, следва да положат минимални усилия в училище, като не е необходимо да доказват, че нямат достатъчно средства. По този начин, предоставянето на целева стипендия обвързана единствено с минимален успех в училище, накърнява интересите на друга група лица, а именно учениците от неромски произход, които се поставят в значително по-неблагоприятно положение, спрямо ромските деца.

При горните съображения е отменено решение № 296/12.06.2018г. по преписка № 353/2016г. на петчленен разширен заседателен състав на КЗД и преписката е върната на Комисията за ново произнасяне по чл. 173, ал. 2 от АПК.

Игнорирайки указанията на съда, КЗД отново приема, че с реализирането на проект „Подкрепа на ромските ученици за успешно завършване на средно образование“, ответните страни не са извършили дискриминация под формата на неравно третиране по признаци „лично положение“, „етническа принадлежност“ и „образование“ по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. спрямо учениците с български произход в сравнение с ромските ученици. За да обоснове извода си, КЗД, след анализ на нормативната уредба, приема, че разглежданият проект „Подкрепа на ромски ученици за успешно завършване на средно образование“ преследва законна цел, предвид, че е насочена към изравняване възможностите на конкретна нуждаеща се целева група и се доказва, че принципът на пропорционалност не е нарушен, т.е. чрез различното третиране може да се постигне преследваната цел, без да се излиза от рамките на необходимото за постигането ѝ. Прието е (противно на съображенията на АССГ), че тази специална мярка по смисъла на чл.7, ал. 1, т. 14 и т. 17 от ЗЗДискр. не представлява дискриминация. В конкретният случай идеята на тази мярка е да се насърчава ромските ученици да завършат средното си образование и след това да могат да се социализират и реализират, което е в изпълнение на ЗПУО и целта, която преследва самия закон, а именно равен достъп до образование и приобщаване на всяко дете и на всеки ученик и

равнопоставеност и недопускане на дискриминация при провеждане на предучилищното и училищното образование /чл.3, т.3 и т.4/.

Административният орган е обвързан от указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, поради което решаващият състав на КЗД е бил задължен да постанови административен акт в съответствие с указанията на АССГ, изцяло възприети с решение на ВАС. Указанията на съда, дадени в мотивите на влязлото в сила решение, са задължителни за административния орган и произнасянето му, без те да са изпълнени, опорочава волеизявлението. Преценката за съдържанието на акта, чието издаване е дължимо при връщане на преписката в хипотезата на чл. 173, ал. 2 от АПК, е ограничена от указанията на съда по тълкуването и прилагането на материалния закон. С възможност за избор между различни решения органът разполага в хипотезата на отмяна на акта поради порок в дейността по установяване на фактите т. е. при отмяна на процесуално основание, което би обусловило необходимост за формиране на нов извод относно фактическия състав на заявеното пред административния орган право, след отстраняване на процесуалното нарушение в изпълнение на съдебното решение. Случаят обаче не е такъв. Както бе отбелязано по-горе. АССГ в 59 състав подробно и мотивирано е отхвърлил съображенията на КЗД в отмененото решение № 296/12.06.2018г. по преписка № 353/2016г., като изрично е установил, че със спорния проект „Подкрепа на ромските ученици за успешно завършване на средно образование“ ответниците са осъществили неравно третиране, налице е извършването на дискриминация, спрямо всички други деца в Р. България, които не са с етнически ромски произход и случаят не попада в изключенията по чл. 7, ал. 1, т. 14 и 17 от ЗЗДискр.

Правоустановяващото действие на решение № 7471/10.12.2018г. по адм. д. № 9628/2018г. на АССГ се изразява в разпоредените права за страните по делото, изведени от установените по делото факти, поради което административният орган не може да извърши никакви други действия освен разпоредените му със съдебното решение, в противен случай в нарушение на свръхповелителни правни норми се избягва изпълнение на съдебното решение. /в този см. решение № 2031 от 16.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 11176/2020 г.; решение № 153 от 11.01.2022 г. на ВАС по адм. д. № 8273/2021 г./, При повторното си произнасяне КЗД не е съобщила по никакъв начин дадените указания от АССГ /потвърдени от ВАС/, а те са, че от доказателствата се установява дискриминация по посочени признаци. Следователно чл. 177, ал. 2 от АПК обжалваното решение на КЗД се явява нищожно, като несъобразено с влязъл в сила съдебен акт, нищожността следва да се обяви, а делото да се върне като преписка на КЗД за ново произнасяне, което да е напълно съобразено с тук посочените изрично части от мотивите на АССГ, респ. да е съобразено напълно с указанията на АССГ и ВАС по тълкуването и прилагането на материалния закон.

Предвид изхода на спора в полза на оспорващото сдружение се следват разноски. По делото на л. 677 е представен списък по чл. 80 от ГПК, съгласно

който претенцията е за 300 лева, платен депозит за особен представител и адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, което съдът определя в размер на 500 лева на осн. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, второ отделение, 33-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО по жалба, подадена от Сдружение „А.“, решение № 759/12.11.2021г. на петчленен разширен заседателен състав за множествена дискриминация на Комисия за защита от дискриминация /КЗД/, постановено по преписка № 353/2016г.,

ИЗПРАЩА преписката № 353/2016г. на Комисията за защита от дискриминация за произнасяне по подадената от Сдружение „А.“ сигнал, с вх. № 14-30-166/27.10.2016г. и допълнения, с вх. № 14-30-172/16.11.2016г. и вх. №14-30-174/01.12.2016г., съобразяване на влязлото в сила решение № 7471/10.12.2018г. по адм. д. № 9628/2018г. на АССГ, потвърдено с решение № 458/13.01.2020г. по адм. д. № 5375/2019г. на ВАС, и дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на Сдружение „А.“ сумата от 800 (осемстотин) лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: